

Jeg vil sige, som jeg tidligere har advaret oppositionen om, at præcis ved den optræden, man viste i foråret, var man med til at fremkalde krigen. Saddam Hussein regnede nok med, at i kraft af alle disse demonstrationer, den gryende uvilje, den spirende uvilje, den uvilje, der bredte sig mod at tage 1441 for pålydende, som tilfældet var med de foregående, kunne han håbe, at han slap af sted med det igen, som det skete efter 1998. Derfor gjorde han ikke rent bord, og det vil sige, at man opnåede det modsatte af det, man ville, fordi man gav ham indtryk af, at han kunne slippe af sted med det, og det var en ret farlig spøg.

Men nu er han altså færdig. Hans programmer er blotlagte, som de skulle være efter 1441, og vi ved, at de har været der. Kelly påpeger, at de var der, og siger, at situationen viste sig at være langt farligere, end vi havde troet, og så var det jo godt, at den ikke nåede at blive så farlig, som oppositionen ville have fået den til at udvikle sig til.

Vi er i den lidt paradoksale situation, at der sådan set er stor tilfredshed med resultatet. Det tror jeg også der er her, for jeg tror egentlig ikke, at hr. Søren Søndergaard, som nu markerer, kan bekræfte, at han gerne ville have haft Saddam Hussein til at blive og gerne ville spole tiden tilbage og have beholdt Saddam Hussein. Ellers ville jeg da være interesseret i at høre det.

Det vil sige, at når man ikke vil spole tilbage og beholde Saddam Hussein, må man være tilfreds med slutresultatet, selv om man synes, vi nåede resultatet på den forkerte måde. Men jeg tror bare ikke, hr. Søren Søndergaards måde ville have bragt os frem til det resultat, som det store flertal i Irak er tilfreds med, og mit indtryk er også, at det store flertal her i salen er tilfreds med, at også S og R er enige i at følge op på FN's beslutning om, at vi skal hjælpe til med opbygningen, netop fordi man ønsker at stabilisere og opnå et godt resultat. Her følger man altså også FN.

Jeg kan ikke give meget for SF's snak om FN, for det er jo meget, meget selektivt. Når FN beder om, at man griber ind og stabiliserer Irak, siger SF: Det er vi ligeglade med. SF taler meget om menneskerettigheder osv., men når de kræves i Kosovo, siger SF: Det er vi ligeglade med, vi stemmer imod. I virkeligheden vil SF jo overhovedet ikke gøre noget for nogen som helst. De vil gerne drøfte det, men det er jo ikke det samme som at handle.

Jeg vil godt minde om, at med 1441 besluttede Sikkerhedsrådet i november helt præcist, at man skulle mødes igen for at drøfte situationen. Det er rigtigt, som hr. Jeppe Kofod nævner, at jeg da gerne havde set en ny resolution, og det har jeg aldrig lagt skjul på. Men den kom ikke, og det var altså heller ikke nødvendigt, for 1441 taler ikke om, at der skal træffes en ny beslutning. Den taler om, at man skal mødes igen og drøfte situationen. Det gjorde man også, men vi ved ikke, hvad man ville være kommet frem til, for et par lande sagde, at de ville nedlægge veto, hvorefter seks lande meddelte, at så ville de ikke oplyse, hvad de mente. Når nogle taler om flertal osv., er det altså gætterier, for vi ved ikke noget om, hvor flertallet ligger.

Hr. Holger K. Nielsen havde en anden og væsentligere pointe: Er terrorismen blevet svækket eller styrket? Det er det langsigtede, det er det fremadrettede, han rører ved her.

Man skal lige huske på, at den terrorisme, vi ser i Irak, selvfølgelig er rettet imod at få stabiliseret og opbygget Irak. Det er dem, der ønsker fundamentalisme og islamisme og ikke vil have et demokratisk Irak, der rykker ind der. Det er de gamle talebanere, det er den internationale terrorisme, der rykker ind, og så er det selvfølgelig dem, som vil have amerikanerne ud.

Men den terrorisme er indkapslet i Irak. Den terrorisme, vi ser uden for Irak, tror jeg havde været der uanset Irak, for vi skal lige huske på, at World Trade Center og Pentagon blev faktisk ramt før Irakkrigen, og det var jo en ret så blodig terrorisme. Man kan ikke med rimelighed sige, at Irak udløste den, og man kan heller ikke sige, at det er på grund af Irakkrigen, at Bali, Casablanca, Riyadh og Tyrkiet er blevet ramt. Jeg tror, at terrorismen er et meget farligere, meget dybereliggende og meget mere langsigtet problem, og jeg er enig med hr. Holger K. Nielsen, at det problem løser vi ikke på lang sigt med militær magt. Men vi må naturligvis være i stand til at gribe ind med militær de steder, hvor det er nødvendigt, og når vi kan få stoppet en terroristrede, som tilfældet var i Afghanistan.

Jeg er helt enig i, og det har vi jo også haft debat om, at der skal bruges bistandspolitik, og der skal bruges handelspolitik. Kant, som vi jo begge to er glade for, sagde jo præcis, at det er gennem handel, man kan konsolidere den evige fred. Hvis hele verden handlede sammen, ville vi alle sammen blive mindre krigeriske, og som Folketinget ved, arbejder vi derfor også for part-